

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **MUDr. J. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 31. 5. 2019, č. j. 73 A 1/2019 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „magistrát“) ze dne 27. 8. 2018, sp. zn. 1193/2018/SPR/OPŘ/Šš/648-Dpř, č. j. 73839/2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit z vědomé nedbalosti tím, že dne 2. 5. 2018 v 10:21 hodin v Jablonci nad Nisou v ulici Maršovická na pozemní komunikaci ve směru od centra Jablonce nad Nisou na konkrétně uvedených GPS souřadnicích řídil motorové vozidlo značky Nissan, RZ: X, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o 38 km/h, respektive o 35 km/h při zohlednění odchylky 3 km/h, když jel rychlostí 88 km/h, respektive 85 km/h při zohlednění odchylky 3 km/h. Svým jednáním žalobce porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši

3 000 Kč a dále podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. OD 978/18-2/67.1/18276/Li, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 5. 2019, č. j. 73 A 1/2019 - 24.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z pohledu § 79a zákona o silničním provozu a nezákonnosti měření rychlosti skrytým způsobem. Právo policie měřit rychlost jízdy účastníků silničního provozu plyne z § 79a zákona o silničním provozu. Zákon však nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno. Záleží tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon rovněž policii neukládá povinnost o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Co se týče námitky dodržení účelu měření rychlosti, kterým je nepochybně zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, krajský soud uvedl, že zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamená, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. K námitkám žalobce, jimiž se snažil zpochybnit ověřovací list č. 014/18 užitého silničního rychloměru RAMER10 C, krajský soud uvedl, že je považuje za účelové. Pořízená fotografie ze záznamu o přestupku s mřížkou, která je součástí spisového materiálu předloženého městskou policií, dokládá dodržení předepsaného úhlu měření, přičemž po provedeném dokazování nevyvstaly pochybnosti o správnosti měření rychlosti, které provedla ověřeným přístrojem k tomu způsobilá a proškolená strážnice městské policie. Krajský soud považoval za účelovou i námitku žalobce, že se v místě měření nejednalo o rovný úsek komunikace. Tuto námitku vypořádal již magistrát, když vysvětlil, že přímost úseku plyne jednak z mapy, která je součástí spisového materiálu, navíc je správnímu orgánu předmětné místo z vlastní zkušenosti známo. Krajský soud neshledal rovněž pochybení ve výpočtu rychlosti při užití odchylky, která činí 3 km/h při rychlosti do 100 km/h a 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Předmětnou odchylku při měření rychlosti neupravuje žádný právní předpis, její aplikace, která jde ve prospěch řidiče vozidla, vychází z ustálené praxe správních orgánů a soudů. Z této ustálené praxe vycházelo stanovení rychlosti vozidla i v daném případě. Podle názoru krajského soudu nebylo na místě napadené rozhodnutí zrušit ani pro nedostatečné odůvodnění formy zavinění. Protože žalobce nepoukázal na nic, co by mohlo naplnění znaků skutkové podstaty zpochybnit, správní orgány na naplnění složky vědomí usoudily z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vyplynuly z provedeného dokazování. Protože z provedeného dokazování nevyvstaly žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné usoudit, že zde byly takové důvody, pro které by se žalobce mohl spolehnout na to, že zájem chráněný zákonem (tj. zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu) neporuší, nelze správním orgánům vytýkat, že odůvodnění zavinění protiprávního jednání ve formě vědomé nedbalosti nebylo podrobnější. K žalobním námitkám proti uložené sankci krajský soud uvedl, že správní orgány se stručně, avšak s ohledem na výši a malé rozpětí zákonné sazby dostatečně vypořádaly s výši uložené pokuty. S přihlédnutím k tomu, že žalobci mírně přitěžuje předchozí spáchání přestupku v r. 2016 a překročení hranice rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu o celých 15 km/h, lze hovořit, pokud jde o výši pokuty, spíše o benevolenci správního orgánu, v jejímž důsledku nemohl být žalobce poškozen. V projednávané věci podle názoru krajského soudu nebyly

pokračování

překročeny zákonné meze správního uvážení a pokuta 3 000 Kč byla žalobci stanovena v přiměřené výši.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[6] Stěžovatel na úvod znovu zopakoval své žalobní námitky směřující vůči odůvodnění výše uložené pokuty ze strany správních orgánů. K posouzení těchto námitek krajským soudem uvedl, že bez ohledu na to, zda se jedná o pokutu relativně nízkou nebo vysokou, nelze rezignovat na to, aby správní orgán řádně odůvodnil výši sankce, zejm. aby zhodnotil všechna zákonná kritéria a dodržoval přitom pravidla ukládání sankci (mj. zákaz dvojího přičítání a institut zahlazení odsouzení). Krajskému soudu dále nepřislušelo za správní orgány posuzovat jednotlivá zákonná kritéria. Úkolem krajského soudu bylo přezkoumat, zda správní orgány zohlednily všechna zákonná kritéria, a to bez ohledu na to, zda stěžovatel konkrétně namítal, která kritéria nebyla zohledněna. Pokud krajský soud považoval tuto žalobní námitku za příliš obecnou, měl stěžovatele vyzvat k tomu, aby doplnil, jaká konkrétní zákonná kritéria podle něj nebyla správními orgány zohledněna. Krajský soud však pochybil, když se sám aktivně nezabýval tím, zda správní orgány zohlednily všechna zákonná kritéria, a současně ani stěžovatele nevyrozuměl o tom, že jeho žalobní tvrzení je neúplné. Stěžovatel v žalobě rovněž namítal, že správní orgány vůbec nevedly, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši sankce, resp. jakou váhu tomu kterému kritériu přikládaly. Krajský soud se však s touto konkrétní žalobní námitkou nijak nevypořádal, jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Současně stěžovatel namítal, že s ohledem na to, že se správní orgány nezabývaly všemi hledisky, a ani přesvědčivě neodůvodnily, ke kterému hledisku přihlížely, a nevedly, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce, měl krajský soud napadená správní rozhodnutí pro nezákonnost zrušit. Konkrétně správní orgány nezohlednily zákonná kritéria: zavinění, způsob spáchání přestupku, okolnosti přestupku, povaha a závažnost přestupku. Správní orgány řešily v podstatě pouze recidivu stěžovatele a stav jeho bodového konta. K tomu stěžovatel zdůraznil, že zákonná kritéria nestačí pouze vyjmenovat, ale je nutné se jimi alespoň stručně zabývat.

[7] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, že „*z něčeho neplyne, že by správní orgány aplikovaly další, zákonem zapovězená kritéria*“. Správní orgány však v odůvodnění sankce zohlednily také skutečnost, že do současné doby má stěžovatel 11 záznamů v rejstříku evidence přestupků s posledním záznamem z roku 2016, kdy většina záznamů se týká porušení nejvyšší povolené rychlosti. Není sice zřejmé, jak velký vliv správní orgány této okolnosti přikládaly, je však nesporné, že ji kladly stěžovateli k tíži. Jedná se přitom o porušení institutu zahlazení odsouzení, podle kterého správní orgán není při výměře sankce oprávněn přihlídnout k přestupkům starším 3 roky. V této souvislosti stěžovatel namítal, že krajský soud se dopustil nesprávného právního posouzení. Nelze totiž souhlasit s konstrukcí, že institut zahlazení odsouzení lze obcházet tak, že je recidiva přestupce hodnocena v rámci „osoby pachatele“. Institut zahlazení odsouzení totiž zajišťuje, že k zahlazeným přestupkům se již nesmí vůbec přihlížet; na v minulosti potrestanou osobu je nutné nahlížet jako na osobu netrestanou. Pokud by bylo přípustné hodnotit zahlazené přestupky v rámci konstrukce „osoby pachatele“, samotný význam institutu zahlazení odsouzení by se zcela vytratil. Argumentace krajského soudu proto nemůže obstát, neboť zcela popírá smysl a účel zahlazení odsouzení jako právního institutu, který je v přestupkovém právu nutné analogicky aplikovat z práva trestního.

[8] Stěžovatel dále poukazoval na to, že krajský soud vykročil ze své úlohy, neboť dotvářel úvahy o výměře sankce za správní orgány. Není totiž pravdou, že by správní orgán poukázaly

na to, že stěžovatel překročil povolenou rychlost v obci o 35 km/h. Krajský soud měl pouze přezkoumat úvahy správních orgánů, a nikoli domýšlet za správní orgány úvahy, proč by uložená sankce mohla být přiměřená. Krajský soud proto měl v souladu se skutečností konstatovat, že mírou překročení rychlosti se správní orgány při výměře sankce nezabývaly, čímž nezohlednily jedno ze zákonných kritérií, a to způsob spáchání přestupku. Již opomenutí jediného zákonného kritéria by mělo vést ke zrušení napadených správních rozhodnutí.

[9] Závěrem stěžovatel shrnul, že odůvodnění výměry sankce je zcela nedostatečné, správní orgány nezohlednily většinu zákonných kritérií a navíc nerespektovaly institut zahlazení odsouzení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Nakonec stěžovatel vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů stěžovatele a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o důslednou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že odkazuje na své rozhodnutí a dále pak na napadený rozsudek krajského soudu, s jehož obsahem se ztotožňuje. Podle názoru žalovaného byla zákonnost řízení dodržena, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[15] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě

pokračování

dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[16] Podstatná část kasační argumentace se týkala nedostatečného odůvodnění výměry uložené sankce za spáchaný přestupek. Správní orgány se podle stěžovatele nevypořádaly se všemi zákonnými kritérii, která měly brát při ukládání pokuty v potaz (zavinění, způsob spáchaní přestupku, okolnosti přestupku, povaha a závažnost přestupku). Krajský soud pak podle jeho názoru pochybil, když závěry správních orgánů ohledně výše stanovené sankce aproboval.

[17] Základní vodítka pro určení druhu správního trestu a jeho výměry obsahuje § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Mezi jinými jde o povahu a závažnost přestupku [§ 37 písm. a) zákona o přestupcích]. Ustanovení § 38 pak obsahuje demonstrativní výčet kritérií pro posouzení povahy a závažnosti přestupku.

[18] Stěžovatel byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za něj se podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč. Podle odst. 9 téhož ustanovení *od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.*

[19] Magistrát na s. 5 rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „*při rozhodování a stanovení výše a druhu správního trestu vycházel správní orgán ze závažnosti přestupku, kdy došlo výše uvedeným jednáním obviněného k porušení zákona o silničním provozu. Správní orgán dále vycházel z výpisu z evidenční karty řidiče obviněného (list č. 14-16 spisu), kdy obviněný je držitelem řidičského oprávnění od roku 1975. Do současné doby má 11 záznamů v rejstříku evidence přestupků s posledním záznamem z roku 2016, kdy většina záznamů se týká porušení nejvyšší povolené rychlosti, dále je zde uvedeno, že obviněný má stav bodového hodnocení 2 body. Správní orgán tak na základě sděleného rozhodl stanovit pokutu ve spodní polovině rozpětí zákonné sazby plně v souladu s ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, kdy za uvedené jednání lze uložit pokutu v rozpětí 2 500 Kč až 5 000 Kč. (...) Při ukládání výše správního trestu správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchaní a ke jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění a ke skutečnosti, že osobní poměry obviněného nejsou správnímu orgánu známy. Vzhledem ke skutečnostem shora popsaným, k zajištění výchovného cíle a splnění požadavku jak individuální, tak i generální prevence, správní orgán považuje uložený trest za odůvodněný, přiměřený a plně respektující ust. § 37, § 38 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve spojení s hodnotícími kritérii ve smyslu ust. § 39, § 40 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich popsanými výše.*“ Magistrát v této souvislosti rovněž poukázal na to, že stěžovatel svým jednáním porušil zákonem chráněný zájem, kterým je v tomto případě organizace dopravy pro jízdu v obci, kdy maximálně povolenou rychlost překročil o 35 km/h, tedy jednalo se o vyšší překročení rychlosti navíc v obci, kde je velký předpoklad zvýšeného pohybu lidí. Dále uvedl, že v místě provedeného měření se jedná o rovný úsek svádějící k rychlé jízdě, kde v poslední době vyrostlo několik nových domů a hustota provozu vozidel a pohybu chodců se v porovnání s předešlými roky se tím pádem i zvýšila.

[20] Je zjevné, že magistrát postupoval při určování sankce a její výměry v souladu se zákonem o přestupcích. Zohlednil způsob spáchaní (aktivní jednání spočívající v rychlé jízdě bez dalších specifik vztahujících se ke způsobu spáchaní) a jeho následek (došlo k porušení i ohrožení zájmu chráněného zákonem) a okolnosti, za nichž byl spáchán (místo spáchaní přestupku) i k osobě přestupce (k otázce dřívějšího přestupkového jednání viz níže). Z hlediska formy zavinění vycházel ze závěru vyplývajícího z předcházející pasáže odůvodnění rozhodnutí, ve které dospěl

k tomu, že přestupek byl spáchán ve formě vědomé nedbalosti. Správní orgán tak i vzhledem k povaze dotčeného přestupku dostatečně vyjevil své úvahy týkající se výše uložené sankce.

[21] Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 37, resp. 38 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou demonstrativní (srov. užití slovo „zejména“), není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatel. Účelem uvedených ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v posuzované věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36).

[22] Poukaz stěžovatele na rozsudek ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, není případný, neboť v něm šlo při ukládání sankce o aplikaci odlišného ustanovení, a to § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Kasační soud nezpochybnuje zde vyjádřený obecný závěr, podle kterého musí být v rozhodnutí o uložení sankce zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší sankce spojuje. Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Je tedy zjevné, že citované ustanovení neobsahuje pouze kritéria demonstrativní (jak je tomu v případě § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky), ale též taxativní kritérium závažnosti správního deliktu, které muselo být při ukládání sankce právnickým osobám zohledněno vždy. Z hlediska aplikovatelné právní úpravy a její povahy (z hlediska demonstrativnosti, resp. taxativnosti) jde proto o situaci odlišnou od nyní posuzované věci.

[23] Nejvyšší správní soud má naopak za to, že v nyní posuzované věci správní orgány požadavkům na dostatečnost odůvodnění výše uložené sankce vysloveným v rozsudku č. j. 9 As 56/2019 - 28 (bod 27), vyhověly, neboť správní orgán kritéria pro uložení sankce pouze nevyjmenoval, ale provedl též jejich základní aplikaci, a tedy náležitou individualizaci na stěžovatelův případ.

[24] Stěžovatel ve vztahu k výši pokuty rovněž namítal nerespektování institutu zahlazení odsouzení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlazená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017 – 35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu. Stejně se tomu děje i ve „velkém“ soudním trestání. Jak uvedl Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 8 Tdo 766/2017 „*zahlazení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, přitom nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přiblížil ke skutečnostem, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklony pachatele ke trestné činnosti, o jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnost jeho nápravy apod. (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 17. 4. 1974, sp. zn. 5 Tz 33/74, publikované pod č. 6/1975 Sb. rozh. tr.)*“.

[25] V posuzované věci nelze závěru magistrátu, že stěžovatel „do současné doby má 11 záznamů v rejstříku evidence přestupků s posledním záznamem z roku 2016, kdy většina záznamů se týká porušení nejvyšší povolené rychlosti“, nic vytknout. Tento závěr má totiž jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu, a to ve výpisu z evidenční karty řidiče založené na čl. 14 až 16 správního spisu.

pokračování

Z hlediska hodnocení stěžovatelovy osobnosti pak nebylo třeba, aby magistrát stěžovatelovu přestupkovou minulost v odůvodnění rozhodnutí podrobněji specifikoval.

[26] Pokud jde o námitku stěžovatele, že úkolem krajského soudu bylo přezkoumat, zda správní orgány zohlednily všechna zákonná kritéria, a to bez ohledu na to, zda stěžovatel konkrétně namítal, která kritéria nebyla zohledněna, a že pokud krajský soud považoval tuto žalobní námitku za příliš obecnou, měl stěžovatele vyzvat k tomu, aby ji doplnil, Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o žalobě je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce (stěžovatele). Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60 atp.).

[27] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[28] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu